

Sygn. akt III CSK 139/16

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku A. N.
przy uczestnictwie B. C. , A. C. , M. C., J. Z. , W. C., M. L. , H. C. i M. W. o dział
spadku po J. C. i T. C. i zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 lipca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika B. C.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 1 czerwca 2015 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Powołanie we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w punkcie czwartym konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Argumentacja skarżącego powołana w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie prowadzi do stwierdzenia, że wystąpiła przesłanka potrzeby wykładni art. 211 i 623 k.c. jako przepisów prawa budzących poważne wątpliwości. Poważne wątpliwości oznaczają nie wątpliwości zwykłe, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy, a wątpliwości kwalifikowane, wynikające z rozbieżnej wykładni przepisu przez judykaturę i doktrynę. Skarżący wskazał natomiast jednym zdaniem na istniejącą jego zdaniem rozbieżność pomiędzy zaskarżonym orzeczeniem a jednym z orzeczeń Sądu Najwyższego, polegającą na nieuwzględnieniu przez sąd rzeczywistego przeznaczenia nieruchomości na cele prowadzonej przez niego działalności. Argument ten odnosi się do sfery zastosowania prawa a nie jego

wykładni i nie uzasadnia przyjęcia, że wskazane przepisy prawa budzą poważne wątpliwości.

Nie zachodzi oczywista zasadność skargi wskutek zarzucanego pominięcia zasad wynikających z art. 1038 i n. k.c. oraz 680 - 689 k.p.c. z tej przyczyny, że skarżący nie wskazuje, które konkretnie przepisy miały jego zdaniem zastosowanie w sprawie i jaki wpływ na prawidłowość orzeczenia miało ich pominięcie. Nie zostały również wskazane przekonujące argumenty przemawiające za oczywistą zasadnością naruszenia art. 211 k.c. i 207 k.c. w zw. z 242 k.p.c. Skarżący prezentuje własny pogląd co do przeznaczenia nieruchomości, kwestionuje w istocie, wbrew treści art. 398¹³ § 2 *in fine* k.p.c., ustalenia Sądu drugiej instancji w zakresie poczynionych nakładów i pomija motywy tego Sądu w zakresie objętym skargą. Analiza tych argumentów prowadzi do wniosku, że w niniejszej sprawie nie zachodzi oczywistość uchybień o charakterze kwalifikowanym w zakresie stosowania lub wykładni prawa, wynikająca z treści samej skargi i widoczna *prima facie*, co nie pozwala na przyjęcie zaistnienia przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).